

Krigsministeren (Kauffmann): Det vil være i det høie Things Grindring, at Leirtiden ifjor forfortedes med en Trebiedel og saaledes kom til at vare i 30 Dage iftedetfor 45 Dage, som Hærløven foreskriver. Det var ikke uden Betænkkelighed, at jeg ifjor fremsatte det lille Lovforslag om Leirtidens Forkortelse, men det var nødvendigt at komme til en sikker Erkendelse af, hvorvidt en saadan Forkortelse var tilladelig, uden at den kom til at skabe Tropperne's Udbannelse, da man nemlig ønskede eventuelt at foreslaa en saadan fremtidig Forkortelse i det Hærløvsforslag, der var under Udarbeidelse. Der næredes fra mange Sider store Betænkkeligheder ved en saadan Forkortelse. Det blev navnlig fremhævet ved Lovforslagets Behandling, at Tropperne vilde komme til at savne Marchøvelser, da man paatænkte at vinde flere Dage til andre Øvelser ved at koncentrere Tropperne paa Leirstedet saa hurtigt som muligt og ved dernæst atter efter Leirtidens Afslutning at sende dem hjem igjen paa den hurtigst mulige Maade. Man nærede endvidere den Betænkkelighed, at der ikke skulde være Tid nok til at sammenarbejde de forskjellige Merganges Mandstab ved Underafdelingerne. Man var bange for, at den paatænkte større og længere udadgaende Mergange vilde medføre forsøgede Omkostninger. Man troede endvidere, at 30 Dage ikke vare nok til atter at bringe de Indtalte under det Sydighedsforhold, som var ønskeligt, og at der ikke var tilstrækkelig Tid til ret at indprente Orden og Disciplin. Erfaringen viste imidlertid, at disse Betænkkeligheder ikke havde været grundede. Tropperne have aldrig marcheret saameget som i den sidste Leirtid og endda udført store Marcher end før, uden at have Syge eller Mergangere i et Antal, som er værd at tale om. Det viste sig, at de forskjellige Mergange efter 5 Dages Øvelse vare ligesaa godt sammenarbejdede som tidligere efter længere Tids Øvelse. Med Hensyn til Orden og Disciplin i Leiren har Forholdet været saa gunstigt som nogeninde før, og endelig har den længeregaaende større Mergange givet Anledning til væsentlig mindre Udgift end de kortere Mergange i flere af de foregaaende Leirsamlinger. Man kunde altsaa saaledes kalde Resultatet gunstigt saavel i militær som i finantseel Henseende. Det er ogsaa af den Grund, at der atter er fremskommet et Ønske om at forkorte Leirtiden ogsaa iaar, hvilket Ønske jo har fundet sit Udtryk i det Lovforslag, som nu foreligger til Behandling; men det vil erindres, at Forkortelsen ifjor kun fandt Sted for at gjøre et Forsøg, et Forsøg, som det var ønskeligt at gjøre af Hensyn til den fremtidige Hærorning. Dette Forsøg er lykkedes og lykkes over Forventning. Man har ment, at, naar et Forsøg var lykkedes, burde man gjen tage det. Jeg er imidlertid af den Formening, at, naar et Forsøg gjøres i den Hensigt, hvori dette blev gjort og det med et godt Resultat, da

er der ingen Grund til at gjentage det, det vilde være aldeles overskydigt, og der er derfor al Anledning til, indtil Hærløven forandres, at holde sig til de bestaaende Love. Jeg kan derfor her kun udtale, at det selvfølgelig fra mit Standpunkt betragtet maa være ønskeligt, at Leirtiden iaar afholdes i 45 Dage, saaledes som Loven foreskriver. Jeg vil ikke tilbageholde, at jeg endog frygter for, at, naar man nu iaar atter forkorter Leirtiden ligesom ifjor, vil man derved skabe et farligt Præcedens for Fremtiden, og der kunde endog være Mulighed for, at man saa mente, at ved en saadan fremtidig forkortet Leirtid var der vundet saameget med Hensyn til Lettelsen af de personlige Byrder, at man kunde nøies dermed og se det an med Vedtagelsen af den nye Hærlø. Jeg maa derfor henstille til det høie Thing, hvorvidt Thinget deier denne Anskuelse eller vil være tilbøieligt til at imødekomme det Ønske, som er fremsat her fra Folkethinget.

Bloug: Jeg tror ikke, at Thinget er forberedt til at afgjøre denne Sag i Diebliffet, og jeg tillader mig derfor at foreslaa, at Lovforslaget henvises til Hærudvalget.

Formanden: Jeg maa dog gjøre det ærede Medlem opmærksomt paa, at for Diebliffet forhandles der jo egentlig kun om Sagens Realitet. Spørgsmaalet om, paa hvilken Maade Lovforslagets videre Fremme skal foregaa, foreligger først, efter at Afstemningen over Sagens Overgang til 2den Behandling, har fundet Sted.

N. Masmussen: Den Udtalelse, som vi nu hørte af den høitærede Krigsminister, og som jo var den samme, som den høitærede Minister fremsatte i det andet Thing, nemlig, at han ikke paa nogen Maade vilde tilraade Thinget at vedtage det foreliggende Lovforslag, var ganske uforstaaelig, idetmindste for mig. Naar haade Finantserne og Landets Befolkning ville have Udtalelse af en saadan Lov, og naar den desuden har viist sig at være tilfredsstillende for Øvelsernes Vedkommende, saa skulde man dog virkelig tro, at der ikke kunde være nogen optænkelig Grund til at paalægge Finantserne usødvendige Udgifter og Mandstabet usødvendige Byrder. Det er mig aldeles ufatteligt, hvorledes den høitærede Minister, efterat have i Præmisserne fremhævet det heldige Udfald af de 30 Dages Øvelse ifjor, har kunnet komme til et saadant Resultat, og jeg vil derfor, saa godt som jeg formaar, opfordre det høie Thing til at vedtage det foreliggende Lovforslag. Den høitærede Minister har jo erklæret, at dette Lovforslag har staaet sin fulde Prøve i enhver Henseende, og efterat denne Prøve er foretaget, har han optaget det som en Del af det Hærløvsforslag, der foreligger til Behandling. Den eneste Grund, som Ministeren har anført imod